ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **I. M.**, zastoupeného JUDr. Vítězslavem Blahutem, advokátem se sídlem Ostrava, Škrobálkova 17, proti žalovanému 1) **Finančnímu úřadu Ostrava II**, se sídlem Ostrava, Horní 63, a 2) **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, o žalobě 1) proti rozhodnutí žalovaného ad 1) ze dne 16. 11. 2006, č. j. 160343/06/389911/1214, 2) a na ochranu proti nečinnosti žalovaného ad 2), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 5, a č. j. 22 Ca 448/2006 - 7,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 5, **se odmítá.**

II. Kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 7, **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 5, **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 7.

V. Žalovanému ad 1) **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 7, **nepřiznává.**

VI. Odměna advokáta JUDr. Vítězslava Blahuta **se určuje** částkou 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním učiněným v elektronické formě se zaručeným podpisem ke krajskému soudu ze dne 21. 11. 2006, označeným značkou žalobce „č. j. 111“, se žalobce domáhal zrušení „rozhodnutí“ – výzvy ze dne 16. 11. 2006, č. j. 160343/06/389911/1214, doručené mu dne 21. 11. 2006, kterou žalovaný ad 1) vyzval žalobce dle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě dle vykonatelných rozhodnutí ze dne 10. 10. 2006. Žalobce se rovněž domáhal vydání předběžného opatření, jímž by soud nařídil žalovanému ad 1) zdržet se všech úkonů ohledně uvedené výzvy.

Tímtéž podáním žalobce brojil proti nečinnosti žalovaného ad 2) při rozhodování o jeho odvolání ze dne 12. 6. 2006 proti platebnímu výměru č. j. 100236/06/389911/1214 ze dne 6. 6. 2006.

Krajský soud usnesením ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 5, vyloučil žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného ad 2) k samostatnému projednání. Krajský soud účastníky řízení poučil, že proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Usnesením z téhož dne, č. j. 22 Ca 448/2006 - 7, krajský soud odmítl žalobu proti výše uvedené výzvě jako nepřípustnou. Poukázal na to, že výzva dle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu sama nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje žádnou povinnost žalobce a proto je dle § 70 písm. a) s. ř. s. coby úkon, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ze soudního přezkumu vyloučena. Dále krajský soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce svou žalobu podal v den, kdy mu byla výzva doručena, a nemohl tak vyčerpat řádný opravný prostředek proti výzvě, jímž je dle § 73 odst. 1 daňového řádu odvolání, bylo třeba žalobu jako nepřípustnou odmítnout také kvůli nevyčerpání řádných opravných prostředků ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Z důvodu odmítnutí žaloby se krajský soud již nezabýval „návrhem na přiznání odkladného účinku“.

Podáním učiněným elektronicky se zaručeným podpisem ze dne 11. 12. 2006, označeným jako „odvolání“ žalobce napadl jak usnesení krajského soudu č. j. 22 Ca 448/2006 - 7, tak i usnesení č. j. 22 Ca 448/2006 - 5, přičemž jako důvod uvedl nesprávné posouzení právní otázky a „porušování zákonů soudem“.

Namítl, že je zcela zřejmé, že výzva je rozhodnutím a že byl poučen, že se proti takovému rozhodnutí může odvolat. Uvedl, že všechny prostředky vyčerpal. V polovině roku 2006 mu žalovaný ad 1) vyměřil dodatečně daň za rok 2003, proti čemuž se odvolal. Dne 12. 10. 2006 zaslal žalovaný ad 1) platební výměr na penále, proti němuž se také odvolal. Žalobu podal, když mu žalovaný ad 1) „začal vyhrožovat exekucí“. Dále namítl, že soud se nezabýval jeho návrhem na vydání předběžného opatření, zatímco ve svém rozhodnutí uvedl, že se již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku.

Žalobce rovněž brojil proti tomu, že krajský soud „zamítl“ jeho žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Navíc tím, že mu neumožnil odvolat se proti tomuto svému rozhodnutí, zkrátil žalobce na jeho právu „na spravedlivý a přiměřeně dlouhý soud“.

Konečně žalobce poukázal na to, že soudkyně krajského soudu JUDr. Javorová a JUDr. Honusová vědí, že jsou vůči němu zaujaté, a „neustále porušují zákony“,

přičemž senát krajského soudu obsazený uvedenými soudkyněmi rozhoduje o všech případech žalobce vedených u onoho soudu a otázka jejich zaujatosti prý není dořešena.

Žalobce rovněž navrhl, aby „odvolací soud vydal do sedmi dnů usnesení na předběžné opatření“. Nijak nespecifikoval, co by mělo být jeho obsahem a ani svůj návrh nijak neodůvodnil.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný ad 1) uvedl, že dne 10. 10. 2006 vydal tři platební výměry, jimiž žalobci stanovil penále na dani z příjmu fyzických osob za roky 2003, 2004 a 2005. Žalobce podal proti nim odvolání, ale pouze prostřednictvím datové zprávy, kterou však ve smyslu § 21 odst. 5 daňového řádu písemně ani ústně do protokolu v zákonem stanovené lhůtě neopakoval, a to ani přes upozornění žalovaného. K takovému podání žalovaný ad 1) tedy nepřihlížel. Sdělené penále žalobce ve stanovené lhůtě neuhradil, proto žalovaný zahájil dle § 73 odst. 1 daňového řádu vymáhání těchto vykonatelných daňových nedoplatků vydáním výše uvedené výzvy. Ta byla žalobci doručena dne 21. 11. 2006, žalobce se proti ní ještě týž den odvolal prostřednictvím datové zprávy. Ani tu však dle § 21 odst. 5 daňového řádu nedoplnil.

Po obdržení vyjádření žalovaného ad 1), učinil žalobce dne 22. 2. 2007 ke krajskému soudu další podání v elektronické formě se zaručeným podpisem označené jako doplnění kasační stížnosti. Zopakoval, že výzva dle § 73 odst. 1 daňového řádu je rozhodnutím, protože „každé rozhodnutí něco mění a něco zavazuje a navíc toto rozhodnutí nemá odkladný účinek a je vykonatelné“. Nadto je dle žalobce z vyjádření žalovaného ad 1) zřejmé, že vyčerpal všechny možné prostředky odvolání, když se žalovaný ad 1) po třech dnech od podání jeho odvolání rozhodl, že se tímto odvoláním nebude zabývat. Žalobce rovněž požádal o ustanovení advokáta zástupcem pro řízení o kasační stížnosti.

Dalším podáním z téhož dne učiněným rovněž v elektronické formě se zaručeným podpisem a označeným jako žaloba se značkou „č. j. 132“ pak žalobce u krajského soudu napadl vyjádření žalovaného ad 1) ke kasační stížnosti. Tímto podáním-žalobou brojil jednak proti uvedenému vyjádření žalovaného, jež označil za rozhodnutí, ale zejména proti nečinnosti žalovaného ad 1) při rozhodování o jeho odvolání proti výzvě ze dne 16. 11. 2006. Připojil též návrh na vydání předběžného opatření. Jako rozhodné skutečnosti uvedl, že proti rozhodnutí-výzvě podal téhož dne, kdy ji obdržel odvolání, a to v elektronické formě se zaručeným elektronickým podpisem. Žalovaný ad 1) se jím však v rozporu se zákonem vůbec nezabýval. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že ze soudního spisu není zřejmé, zda krajský soud o podání žalobce jeho „č. j. 132“ zahájil řízení či nikoli. Přitom z přípisu ze dne 20. 3. 2007 založeném na č. l. 31 soudního spisu, jímž krajský soud žalobci sděloval, pod jakými čísly jednacími vede řízení o jeho podáních, vyplývá, že na základě podání žalobce rovněž ze dne 22. 2. 2007, avšak označeného žalobcovým „č. j. 130“, zahájil krajský soud řízení pod sp. zn. 22 Ca 73/2007, přestože „rozhodnutí“ žalovaného ad 1), proti kterému žalobce brojil i v tomto podání, bylo toliko vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti žalobce projednávané v této věci.

Usnesením ze dne 8. 3. 2007, č. j. 22 Ca 448/2006 - 28, pak krajský soud ustanovil žalobci advokáta JUDr. Vítězslava Blahuta zástupcem dle § 35 odst. 8 s. ř. s. Toto usnesení bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2007 a téhož dne se obrátil na krajský soud dalším podáním v elektronické formě se zaručeným podpisem, v němž žádal o sdělení, zda je pod sp. zn 22 Ca 448/2006 vedeno řízení o jeho podání označeném „111“.

Uvedl přitom, že by „snad mohl i uznat, že nevyčerpal všechny prostředky – protože i v této výzvě se měl možnost odvolat“, dále uvedl, že „i tuto žalobu by u demokratického soudu vyhrál“, také uvedl, že „není třeba trvat na této kasační stížnosti, resp. nebude trvat na zrušení výzvy“. Rovněž uvedl, že pod jeho „č. 111“ podal dvě žaloby, a to také pro nečinnost správního orgánu, na níž trvá. „U této však byl poučen, že nemá opravné prostředky“, a proto trvá na stížnosti.

Již výše zmíněným přípisem ze dne 20. 3. 2007 krajský soud podal žalobci určitý přehled řízení, která jsou vedena o jeho podáních. Mimo jiné z tohoto přípisu vyplývá, že o jeho žalobě proti nečinnosti správního orgánu, která byla součástí žalobcova podání jeho značky 111, je vedeno samostatné řízení pod sp. zn. 22 Ca 483/2006.

V den doručení uvedeného přípisu krajského soudu učinil žalobce soudu další podání v elektronické formě se zaručeným podpisem. Pokud jde o jeho žaloby podané pod jeho značkou č. 111, žalobce uvedl: „Já jsem podal 2 žaloby, soud jednu zamítl, protože jsem nevyčerpal vše a druhou žalobu zamítl ihned k samotnému projednávání. Tudíž tímto jednáním smetl soud dvě žaloby najednou“.

Následně krajský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu věc k rozhodnutí, přičemž v předkládací zprávě označil jako kasační stížností napadené rozhodnutí své usnesení ze dne 7. 12. 2006, č. j. 22 Ca 448/2006 - 7. Nejvyšší správní soud nicméně z výše reprodukovaného soudního spisu usoudil, že žalobce svou kasační stížností ze dne 11. 12. 2006 napadl nejen uvedené usnesení, ale rovněž usnesení z téhož dne č. j. 22 Ca 448/2006 - 5, jímž krajský soud vyloučil žalobu proti nečinnosti žalovaného ad 2) k samostatnému projednání. Vzhledem k tomu, že žalobce obě usnesení napadl jedním podáním, zdejší soud neshledal, že by společné řízení o kasační stížnosti proti oběma usnesením nebylo možné či vhodné, rozhodl o kasačních stížnostech analogicky dle § 39 odst. 2 s. ř. s. ve společném řízení. Takový postup je vhodný rovněž s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení.

S ohledem na vyjádření žalobce v podání ze dne 19. 3. 2007 a vzhledem k tomu, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, vyzval Nejvyšší správní soud žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce, aby se vyjádřil způsobem nevzbuzujícím jakékoli pochybnosti, zda trvá na projednání jeho kasační stížnosti, případně v jakém rozsahu, nebo zda ji a v jakém rozsahu bere dle § 37 odst. 4 s. ř. s. zpět. Přitom žalobce poučil, že zpětvzetí návrhu musí mít jakožto úkon, jímž se disponuje s řízením, náležitosti stanovené § 37 odst. 1 až 3 s. ř. s. Zdejší soud žalobce rovněž vyzval, aby odstranil vady svého návrhu na vydání předběžného opatření.

Ani ve lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud k žádosti právního zástupce prodloužil, žalobce neučinil žádné vyjádření. Soud proto přezkoumal důvody kasační stížnosti v plném rozsahu, neboť neměl k dispozici takový projev vůle žalobce, z něhož by bylo bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že svou kasační stížnost bere zpět. Zdejší soud se samostatně nezabýval žalobcovým návrhem na vydání předběžného opatření, když žalobce neodstranil vady svého návrhu, a přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

Pokud jde o usnesení, jímž krajský soud vyloučil žalobu na ochranu proti nečinnosti k samostatnému projednání, musí zdejší soud konstatovat, že poučení ohledně nepřípustnosti opravných prostředků proti takovému usnesení vychází z dosavadní judikatury zdejšího soudu, podle níž jsou usnesení dle § 39 s. ř. s. rozhodnutími, jimiž se toliko upravuje řízení,

a proti nimž není dle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost přípustná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46, dostupný na www.nssoud.cz). Kasační stížnost proti takovému usnesení tak musí být dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřípustná odmítnuta.

Z kasační stížnosti a z dalších četných podání se však soudu jeví, že žalobce se na základě tohoto usnesení domníval, že jím byla jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti zamítnuta a že žádné další řízení nebude o jeho žalobě vedeno. Kromě toho mu dle jeho názoru krajský soud odejmul možnost opravného prostředku proti tomuto usnesení. Uplatnil tak důvod kasační stížnosti podřaditelný pod § 103 odst.1 písm. d) s. ř. s., spočívající ve vadě řízení, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Je tedy na místě zcela jasně uvést, že napadeným usnesením krajský soud pouze rozhodl o tom, že vedení jednoho řízení o dvou žalobách není v daném případě možné, či vhodné (§ 39 odst. 2 s. ř. s.), a proto rozdělil jedno řízení na dvě. Pod původní spisovou značkou 22 Ca 448/2006 pak rozhodl krajský soud o první ze žalob, tedy o té, jíž žalobce napadl rozhodnutí-výzvu žalovaného ad 1). O druhé z žalob obsažené v podání žalobce č. 111, tedy o té, jíž se žalobce domáhal, aby žalovaný ad 2) vydal rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 6. 6. 2006, pak krajský soud dále vede samostatné řízení pod jinou spisovou značkou; dle výše zmíněného přípisu krajského soudu žalobci ze dne 20. 3. 2007 se jedná o řízení sp. zn. 22 Ca 483/2006.

K tomu lze ještě poznamenat, že krajský soud mohl své usnesení o vyloučení jedné z žalob alespoň stručně odůvodnit. Dle ustanovení § 55 odst. 4 s. ř. s. sice nemusí být odůvodněno usnesení, jímž se řízení nekončí nebo jímž se neukládá někomu povinnost, to však neznamená, že odůvodněno být nesmí, i když by to bylo s ohledem na projednávanou věc nebo vzhledem k poměrům účastníků řízení vhodné. Krajský soud mohl stručným odůvodněním zabránit neporozumění, jež na straně žalobce ohledně postupu soudu nastalo.

Ohledně kasační stížnosti proti usnesení, jímž krajský soud odmítl žalobu proti výzvě vydané žalovaným ad 1) dle § 73 odst. 1 daňového řádu, žalobce v podstatě uplatnil důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však musí přisvědčit závěru krajského soudu, že zde byly dány oba jím uvedené důvody odmítnutí předmětné žaloby.

Výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě dle § 73 odst. 1 daňového řádu v zásadě není rozhodnutím, které zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva nebo povinnosti, ale úkonem, jímž se upravuje vedení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003 - 48, publikovaný pod č. 187/2004 Sb. NSS). Taková výzva by mohla být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. pouze za výjimečných okolností, například byla-li adresována osobě odlišné od původního daňového dlužníka, je-li v takovém případě sporná otázka právního nástupnictví (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 78/05).

Z četných podání žalobce a z vyjádření žalovaného ad 1) sice vyplývá, že finanční orgány nerozhodovaly o jeho odvoláních proti platebním výměrům, jimiž byla doměřena daň nebo sděleno penále, přičemž žalobce se rozhodnutí o jeho odvoláních domáhá prostřednictvím žalob na ochranu proti nečinnosti, takže může být sporná otázka, zda uvedené platební výměry nabyly právní moci či nikoli. To však na povahu vydané exekuční výzvy

nemůže mít vliv, když splatnost vyměřené daně a penále není vázána na právní moc rozhodnutí, jimiž byly vyměřeny nebo sděleny (srov. § 46 odst. 4 a 7, § 63 odst. 4 daňového řádu).

Podmínkou přípustnosti přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví je rovněž, s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu, vyčerpání řádných opravných prostředků, které zákon proti takovému rozhodnutí poskytuje [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve svojí procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65, publikovaný pod č. 672/2005 Sb. NSS).

Ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu přitom dává možnost odvolat se proti výzvě a stanoví k tomu lhůtu 15-ti dnů. Žalobce sice v den, kdy mu byla výzva doručena, proti ní podal formou datové zprávy odvolání, avšak vyčerpáním opravných prostředků je třeba rozumět skutečnost, že o takovém opravném prostředku správní orgány ještě před podáním žaloby ke správnímu soudu rozhodly (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 - 106, publikované pod č. 454/2005); žalovaným správním orgánem je pak přímo na základě ustanovení § 69 s. ř. s. ten orgán, který rozhodl v posledním stupni. K tomu však v daném případě před podáním žaloby nedošlo, když žalobce tuto žalobu podal v den, kdy mu byla výzva doručena a tedy v tentýž den, kdy podal své odvolání.

Pokud jde o námitku žalobce, že se soud nezabýval jeho návrhem na vydání předběžného opatření, zdejší soud toliko pro úplnost uvádí, že ze žaloby vyplývá, že vydání tohoto předběžného opatření spojil žalobce se žalobou proti výzvě. Jestliže o této žalobě krajský soud bezodkladně rozhodl, bylo rozhodování o předběžném opatření bezpředmětné. Krajský soud sice v usnesení zaměnil návrh žalobce na vydání předběžného opatření s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, avšak tato záměna nemůže nic změnit na závěru soudu o nepřípustnosti žaloby proti uvedené výzvě.

Konečně se zdejší soud zabýval také námitkou žalobce ohledně údajné vědomé podjatosti dvou soudkyň krajského soudu. K tomu je třeba z kraje poznamenat, že JUDr. Honusová nebyla členkou senátu krajského soudu, který o dané věci rozhodoval, a proto je jakékoli nařčení z podjatosti vůči ní irelevantní.

Spis krajského soudu obsahuje vyjádření předsedkyně senátu krajského soudu JUDr. Javorové k námitce podjatosti, a to přesto že tato námitka nebyla vznesena již v řízení, ale až po vydání rozhodnutí, a není tedy o ní vedeno samostatné řízení ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. Nicméně v tomto případě nebyl žalobce před vydáním napadených usnesení krajským soudem poučen o složení senátu a o možnosti podat námitku podjatosti dle § 8 odst. 5 s. ř. s., protože jeho žaloba byla z výše uvedených důvodů odmítnuta. Námitkou podjatosti uplatněnou v kasační stížnosti je tak třeba se zabývat jako důvodem kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívajícím ve zmatečnosti řízení před krajským soudem způsobené tím, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily o jakémkoli poměru JUDr. Javorové k dané věci nebo účastníkům řízení. Jestliže žalobce poukázal na to, že jmenovaná často rozhoduje

v případech, jichž je žalobce také účastníkem, zdejší soud uvádí, že dle poslední věty § 8 odst. 1 s. ř. s. není důvodem podjatosti soudce nejsou okolnosti spočívající v řízení v jiných věcech.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 3 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, pokud jde o kasační stížnost proti usnesení č. j. 22 Ca 448/2006 - 7, a jeho kasační stížnosti proti usnesení č. j. 22 Ca 448/2006 - 5 byla odmítnuta a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 a 3 s. ř. s.). Žalovanému ad 1) náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žalovaný ad 2) nemá na náhradu nákladů řízení právo (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.) byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Z odpovědí ustanoveného advokáta k výzvám zdejšího soudu sice vyplynulo, že porada s klientem neproběhla, avšak důvodem byla nespolupráce žalobce, když tento nijak nereagoval na elektronické zprávy, jež mu ustanovený advokát zasílal; odměna za jeden úkon je tak přiznána s ohledem na aktivitu ustanoveného advokáta. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu